

עין משפט
נר מצוה

ל א מיי פ"ב מה"ל מט"ק ס"ל:
ל א ב מיי"ג שם הל"א:
ל ב ד מיי"ג שם הל"ב:
ל ג ד מיי"ג שם הל"ג:
ל ד ה מיי"ג שם הל"ד:
ל ה ו ד מיי"ג שם הל"ה:
ל ו ח מיי"ג שם הל"ו:

רבינו גרשום

יחדר היינו מותר נסכים שהן לקיין המזבח: משמע להביא את אלו.
עולת ראייה ורשמי חגיגה מפני שהן דומיא דשאר עולות רבאין בנדר ונדבה: פסח אינו בא חובה ברגל כל"ה הוא בא:
בן בקר בכלל היה פן הבקר או מן הצאן:
וה' יונתן לפה לן מה קרא מן הבקר או מן הצאן:
הוא אמר.
גבי מקלל אחיו ואבנו דאצי"ג דכתיב אהרן בני עמו נמי שחא אחי בניו עצמו עד שיפרוט לך הכתוב יחדו הכא נמי מן הבקר ומן הצאן כיון דלא כתיב יחדו משמע כל אחי בפני עצמו ולא איצטריך קרא:
אצטרך וכו'.

שיטה מקובצת

א) אביא אשתי תמתי והוא ובאין חובה ברגל.
ג) ליוין ופסח לא חשיב חובה ברגל ולמישע ומויד ומשגי כגון דשדא בחמה ויבש ס' ולשמאל ד'לאמר צדי שמים אפילו אחד אינו פוסק אה' אשתי חמה פוסק צדי שמים אפילו אחת אינו פוסק מן פוסק עמו על הגדיש והא מחוסר משדל בחמה למישע ולמישע ומויד ומשגי כגון דשדא בחמה ויבש ס' ולשמאל ד'לאמר צדי שמים אפילו אחד אינו פוסק והא ממוסרין מידד צדיי שמים היא אפשר נשפוטא וצדקסד אפילו מחוסר כל הני שרי ועוד ש' לומר דמיירי הכא בעשירים המתנדבים ונמתין מעות מוליך למוכרי סלתות כדי לספק מארבע ואפילו למאן דמייש שמא לא ימסרוס יפה צדק הצית והעליה (שם דף ק"ח.)
גבי שומרי ספיחים צשציעית דלין מתנדב שומר חנם הכא ליכא למישע דאפילו לא מסרו העשירים יפה יפה מכל מקום מוכרי הסלתות שקצילו המעות מוקרין אותס יפה יפה וכי מימא אפילו ריציית קאזאש לישמרי שליו העשירים מאה של מוליך לשלם להקדש מאה ועשרים דלאשכחן צהזסד (צ"מ דף ק"ו:)
גבי אכני צית המסורות לגיזכר לא דמי דהתס הכל יודעים שהאכניס עומדות לגנין וליכא למיגור אטו הדיוט אכל הכא גורינן דילמא אחי למימר די מלוה מאה צמאה וכ' שרי אס הקדישוס אחר כך כי היכי דשרי להלותן מאה לשלם להקדש מאה ועשרים ל' ועוד דאפילו כי האי גוונא אסור מדאורייתא דחשיב כאליו היא הנאה תמלוה כיון דקעגדי על פיו ס' כגון תן מנה לפלוני ואקדש אני לך

צ:

לי צדינר מעות ואפרנסס ואני אעלה לך יפה דינר וטריסית אס יש לו מותר ל'
דכפרישית דמטבע נעשה חליפין או צפרוטטות דכיון דיש לו אחולי אחיל צביה ואין כאן אגר נטר ליה ואס אין לו אפילו גדיס א"כ מה מריוחו צהקדמת מעות הרי לא יוכל להשתמש צהן דלין

להס על מה שימתלל ולא נפקי לחולין

וי"ל דלעולם צדלות ליה אפי' גדיס

אלא מקבל מעות הקדש והולך אלל

צעלי צמים שמתנין לו יותר מד' סאין

ומרווח היתר ומה שאין נותן להקדש

אותו העודף מידי דהוה אלמשל ועמדו

לפי טעם זה היה מותר להוליך מעות

הקדש לסחורה כדי להשתכר צהן חוה

תימה דל"כ אמאי לא אשכחן ריציית

כקדש צבי האי גוונא צפ' הוהב (צ"מ

דף טו:)
לך נראה דלין נכון לעשות

שלא יבא לידי מעילה והא דשרי הכא

צהקדש ואסור צהדיוט י"ל כי היא

דסוף אהיו נשך (שם דף ע"ד.)
אמר

רב ממוסר צמים פוסק שלם אינו

פוסק ושמואל אמר צדי אדס אפילו

מאה פוסק צדיי שמים אפילו אחת

אינו פוסק מן פוסק עמו על הגדיש

והא מחוסר משדל בחמה למישע

ולמישע ומויד ומשגי כגון דשדא

בחמה ויבש ס' ולשמאל ד'לאמר צדי

שמים אפילו אחד אינו פוסק והא

ממוסרין מידד צדיי שמים היא אפשר

נשפוטא וצדקסד אפילו מחוסר כל

הני שרי ועוד ש' לומר דמיירי הכא

בעשירים המתנדבים ונמתין מעות

מוליך למוכרי סלתות כדי לספק

מארבע ואפילו למאן דמייש שמא לא

ימסרוס יפה צדק הצית והעליה

(שם דף ק"ח.)
גבי שומרי ספיחים

צשציעית דלין מתנדב שומר חנם

הכא ליכא למישע דאפילו לא מסרו

העשירים יפה יפה מכל מקום מוכרי

הסלתות שקצילו המעות מוקרין אותס

יפה יפה וכי מימא אפילו ריציית

קאזאש לישמרי שליו העשירים מאה

של מוליך לשלם להקדש מאה ועשרים

דלאשכחן צהזסד (צ"מ דף ק"ו:)
גבי

אכני צית המסורות לגיזכר לא דמי

דהתס הכל יודעים שהאכניס עומדות

לגנין וליכא למיגור אטו הדיוט אכל

הכא גורינן דילמא אחי למימר די

מלוה מאה צמאה וכ' שרי אס הקדישוס

אחר כך כי היכי דשרי להלותן מאה

לשלם להקדש מאה ועשרים ל' ועוד

דאפילו כי האי גוונא אסור

מדאורייתא דחשיב כאליו היא הנאה

תמלוה כיון דקעגדי על פיו ס' כגון

תן מנה לפלוני ואקדש אני לך

דמקודשת מדין ערב ולא דמי לאכני צנין

שאין לגוצר חלק צהן ולא דמי נמי

לשקול ארבע זוזי ולימא ליה לפלניא

דלחפן זוזי דהא פשיטא ודאי דאסור

למימר לחצריה אנה מוחיפנא לך זוזי

והב לפלניא ארבע זוזי:
אע"פ שלם פסק

עמו כשער הגזוה יכול לומר לו מן לי כוה או

תן לי מעותי:
אפי' מנחה ת"ס עז"ה.
תימה

שתי מדות פרק עשירי מנחות

ועמדו ד' סאין כסלע מספק מארבע

סאין ואותה סאה שזמן להקדש יומר

ממה שקציל עליו היינו מותר נסכים

שהן לקיין המזבח:
ואס לנו.
לפי שאין

שס זבח אחר:
הכשר **לגס** ועורות

לכהניס.
דמחו דמימא הואיל ולקיין המזבח

הוא יהא כולו עולה ואפי' עורה שימור

יקח ממנו עור הצבמה לגורך עולה

ולא יהא עורה לכהניס קמ"ל:
מתנ"י **חזן**

מן הכבוד ומעשר ופסח.
דהקן כולהו

משום (ה' ס') חובה ד' וינהו אכל

חטאות משכמת צ'גיבור נמי:
אלא (ס'

חטאת וכו'.
ואע"ג דלחמיינן חזן מחטאת ואס

חטואמו ואשמו של מלורע טעוינן נסכים

משום דכתיבי צהדלי:
גב' **ואפילו מנחה**.

הצאה צפני ע'ממה צלא זבח:
ס'ל עולה.

דמנחה הצאה עם זבח טעונה נסכים

ולא מנחה הצאה צפני ע'ממה צלא זבח:
משמע

לסוליא אס אלו.
כבוד ומעשר ופסח וחטאת

ואסס שאין צפין צנדיב אלא חובה הן:

(ח' ונמאי ינישו עולה ראייס וע'מאי מנייס) א.

שאניס חובת הרגל אלא עולת ראייה ללא

יכאו פני ריקס וחגיגה לטלמיס (ו' ומוספינן

ואזנת הייס לא מ'י' לסוליא אע"ג דלא חיו

צנדר וצנדיה דהא צהדיא ד' כתב צהו

נסכים:
משמע (ס' **לבייא אס אלו**.
עולות

רהייס ושלמי שחמה משום דהויא דומיא

ו' א) דעולות ושאר עולות הצבאין צנדר

וצנדיה שאנין חובת הרגל:
אפילו שעירי

חטאת.
דהואיל וצבאין צמזעד יכו טעוינן

נסכים:
בן בקר בכלל היי.
דהא כתיב

צרישיה דקדא לעשות ריח ניחוח לה' מן

הבקר או מן האלאן וכי מעשה בן בקר למה

או ליחמו והקריבו על בן הבקר וגי':
אף

כל הכא צנדיא .
טעון נסכים לאפקוקי

שעירי חטאת דלא מאינו חטאת שיהא צא

צנדר ונדבה:
מן הבקר או **מן האלאן מה**

תלמוד **לומר**.
והלא ככר נאמר ח' זבח

וכולו בכלל זבח יניהו:
אפילו עולת העוף.

ציאו עמה נסכים:
יביא חטאת.
צקן

ואלאן:
ורבי יונסן **למה** **לי קרא**.
לתלק

מן הבקר או מן האלאן הא גבי מקלל אכיו

ואמו **לא** אמר נסחדיה דף טו.)
כיון דלא

כתיב צה' יחדו משמע עולת אחד

אחד ל' עד שיפרוט לך הכתוב (ו' יחדו

רש"י בת"י

ועמדו מארבע מספק מארבע.
דלא ניהאן

הדיוט חמור מהקדש דכל זמן שלא משך

יכול לחזור ואותו מותר סולת שחחרינן

ו[ומסקרין] מקליין את המזבח ואלמות קרי

נסכים שעירי למנחת נסכים הסי צבאים:
ואס

לנו נפסלו כליניס:
גב' **ועשיתם אשה כו'**.

וזכו פרשת נסכים צפרשת שלח לך נאשים:

שעירי חטאת.
של מוספי רגליס דצטולו

כתיב (ס' ושעיר חטאת אחד.
כל המקראות של

הכלה זו כתיבס צבאותה צפרשה:
בכלל היי.

בכלל ועשיתם אשה דשמע"י מינה דכל אשה

טעון נסכים חזן מאלו דלמעט:
לפי שנאמר

עולה.
עולה או זבח משמע כל עולה טעונה

נסכים ואפילו עולת העוף:
וטוף אינו זבח.

דצמלקה הוא ולא צובימה:
ס'ל מן הבקר או

מן האלאן.
או צא לתלק שאס רלה אחד יציא

ואס רלה שניס יציא:
ור' **יונסן** **למה** **לי קרא**.

לתלק:
הא אמר.
לגבי אכיו ואמו קלל (ס' משמע

שנייהס אכחד ומשמע אחד אחד צפני ע'ממו:

עד שיפרט **לך הכתוב** **יחדו**.
הו"ג כיון דכתיב

מן הבקר ומן האלאן ולא כתיב יחדו ממילא

שמעינן שאס רלה להביא אחד יציא:
ס"ד א'

הואיל וכפיס.
צוקרין [א] ומן האלאן דכיון דשגי

קרא צדיצוריה דכתיב מן הבקר ומן האלאן ודאי

דוקא כתיב מדגבי צקן כתיב מן וגבי אלאן

כתיב ומן משמע דוקא נקט גבי צקן משום

דלפרוש' מן הצבמה אתא וגבי אלאן לאוסופי

אתא כתיב ומן והכי קאמר מזה

אחד ומזה אחד יציא וכמאן דכתיב יחדו דמי:

מסורת הש"ס

6) יומא מ:
צ"מ ד'ג:
גס:

מסחדינן מ:
פ"ה בעשות מ:

חולין פ"ח:
ס' צ"ה קרינ

יחד וגי' צ"ק דחובות ינטה

והס"ד ואח"כ מה"ד והשתת

משכמת מ"ו (א' ר) דק"ק מ"ו

וגריס הכי משמע להביא את

אלו שאניס כיו' והצ"ק גריס

ומאי יטכו עולת ראייס וע'מאי

חגיגה דליקין חובת הרגל

עולת ראייס ללא צ"ה ד' כתב

צהו נסכים ושאר עולות הצבאין

צנדר וצנדיה שאנין חובות הרגל

הס"ד ואח"כ ר"ה משמע

להביא את אלו עולת ראייה כיו'

דומיא דצמלימי סאי' ואח"כ

ר"ה איהא שעירי כיו' צ"ק

(ס' י) צ"ק ע"ה משמע

(ו' צ"ה דשאר טלמיס) (ו' גי'

צ"ק יחדו הכי נמי מן הבקר

ומן האלאן מציב ולח אהו צהו

צדיי שמיס הוא כיו' צ"ק

דממסרס הכס דמטבע ס'ו,

(ס' צ"ל ולתמולא מחוסר מידד

צדיי שמיס הוא כיו' צ"ק

(ל' צ"ל ועוד דה"צ אפור

אפי' מדאורייתא.
צ"ק מ' צ"ל

והוי כמזן מן כיו' (ד' וחס

ד'ה ס'ג.)

תורה אור השלם

1. ויגשיחם אשה ליי עלה

או וצח לפלא נדר או

גבנדבא או במצדדיבוס

לעשות ריח ניחוח ליי מן

הבקר או מן הצאן:

מבשר טו ג

2. וכי תעשה בן בקר עלה

או וצח לפלא נדר או

גבנדבא טו ח

3. דבר אל בני ישראל

ואמרת אליהם אדם כי

יקריב מבשר קרבן ליי מן

הבהמה מן הבקר ומן

הצאן תקריבו את

קרבנכם. ויקרא א ב

הגהות הב"ח

(ה' רש"י ד"ה חין מ"ו משום

יחיד יניחו:
(ב' ד"ה אלא

שהשתחו:
(ג')"המשמעו"י

עולת ראייס ללא ירלו מי

ריקס וחגיגה לטלמיס ורשמי

שמחה:

מוסף רש"י

עד שיפרוט לך הכתוב

יחדו.
כמו שפירט לך הכתוב

(צברי כג) כחורס שור

ומזוה דמלאצטרך למיכת

יחדו משמע דלא לא כתיבי

הוה משמע אלהס נא

צטור ולא צממור.
ואכיו ואמו

קלל דריש ליה בעצתהין דף

(פ"ה) להביא את התקלל:

לאחר מיתה (ג"ה צג.)
ובג"ו

סנחדרין (ס'ו) וכמו שפירט

בחורס צבור ותמזור מדפטר

לך ש"מ דלא חיו יחדו

הוה משמע שור לבדו ותמור

לבדו והא אכיו ואמו דריבא

דרשנין נמי לא אכיו או אמו

ויפילא לתמיו לאחר מיתה

(סנחדרין פ"ה.)

